

нещо лошо... Каточе ли няма никога да се видим вече...

- Марио... Бъди храбра, не говори безумни неща... Аз съм уверен, че ще се върна. Скоро ще се върна победител... Хайде, зесмей се сега, ще се върна може би още преди да се роди момчето.

- То може да е момиче - пошпна свенливо младата жена и отново избухна в хълцания, които напразно се мъчеше да прикрие, като забеляза строгия поглед на свекарва си.

- Знам, че няма вече никога да го видя... - пошпна тя, когато се облегна на ръката на баща си, стария княз Алцеко.

Елена беше спокойна.

Дано издържа още малко, още съвсем малко. Само да не види Асен сълзи в очите ми - горещо се молеше тя в ума си.

Царят целуна двата си сина и погледна жена си.

Безмъвено Елена закичи гърдите му с китка ^{веранси и} помничета, ~~и~~ подаде ^{мис} копие. На него бяха навързани седем-осем панделки. При всяка нова победа, нова панделка се нареждаше при останалите.

- Бъди ми жив и здрав... Върни се окичен с победа...

Зоя се сбогува с мъжа си, но погледът ѝ подири Иванко. Бдрийт момък потупваше коня си по врата и шпнеше на Слава, която го закичваше с морави перуники.

- Като се върна, ще се оженим...

Развиха знамената. Засвириха бойните тръби.

- Готови ли сме? - попита Асен. Мургавето му лице беше изопнато в сурова решителност. Той погледна още веднъж своя ^{роден} ~~хубав~~ ^{дом} ~~издат~~ ^{хубав} ~~издат~~, с пълзящ бръшлян по мраморните стълбове, погледна за последен път близките си, после се обърна към войводите, които го гледаха изправени до конете, готови за заповедите му. И не се обърна вече.

- Тръгваме! - извика отново.